

Stille verwondering

Je zit, de stoel kraakt niet.

Buiten beweegt de lucht zich traag langs een boom die al jaren niet meer praat.

Een mier loopt over de vensterbank, even twijfel je of je hem een naam moet geven.

Een naam die niet wordt genoemd.

Maar dan verdwijnt hij in een scheur die je nooit eerder zag.

Ergens in de verte roept een kind een naam die niet van jou is.

En toch, heel even, voel je je geroepen.

Jasper Nijk